

Arrest

nr. 91 769 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 3 april 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, afkomstig uit het dorp Shookhi, district Mahmood Raqi, provincie Kapisa, waar u ook altijd gewoond hebt. U verklaarde geboren te zijn in 1994 en dus bij aankomst in België nog minderjarig te zijn. U bent 2-3 jaar naar school geweest. U ging niet naar de madrassa. U werkte als boer op het land van uw familie. Eén van uw broers, K.(...), is vier jaar geleden naar Iran vertrokken. U weet niet waarom, en hebt nooit meer iets van hem vernomen. R.(...) en S.(...), twee van uw andere broers werken sedert zo'n 3,5 à 4 jaar voor de taliban. Ze kwamen dan maar om de 2-3 maanden nog eens naar huis, 's nachts, en vertrokken dan weer. Een zekere A.(...), iemand van uw dorp, steunde de Afghaanse regering. Hij had aan de autoriteiten gerapporteerd dat uw broer K.(...) bij de taliban is. Op een nacht viel het Franse leger uw huis aan. U viel hierbij van het dak waarop u aan het slapen was en raakte bewusteloos. Uw vader werd gearresteerd en na 5 dagen vrijgelaten. Daarna ging het gewone leven verder. Op een nacht nadat uw broers op bezoek waren gekomen, werden ze allebei door de Fransen gedood tijdens een gevecht in het dorp Bila. Twintig dagen na de begrafenis wilde uw vierde broer, A.(...), wraak nemen op Ak.(...). In plaats hiervan doodde hij echter per ongeluk de neef van Ak.(...). Dit werd door Ak.(...) weer gerapporteerd aan het Franse leger en de autoriteiten. U werd ook beschuldigd van spioneren voor de taliban. Het Franse leger kwam weer naar uw huis, maar u was niet thuis, en uw broer A.(...) was bij de taliban. Enkele dagen later kwamen ze terug, u verstopte zich in de tanoor (oven). Ze vonden u niet en toen ze vertrokken zei uw vader dat u het land moest verlaten. U vertrok in februari 2011 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 3 april 2011 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: taskara van uzelf, drie foto's van uw broers, en een geheugenkaart met een filmpje van de begrafenis van uw twee broers.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed als minderjarig. U verklaarde op 4 april 2011 bij DVZ immers 17 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). In uw verder verklaring op DVZ van 4 augustus 2011 blijkt dat u volgens de voorgelegde taskara zelfs maar 16 jaar oud was (zie Verklaring DVZ vraag 4). Ook op het CGVS beweert u nog steeds minderjarig te zijn: u geeft immers als geboortedatum 30/12/1373 op (omgezet naar de westerse kalender 21/03/1995) (CGVS p. 3). Dit ondanks het feit dat blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij dat u op 4 juli 2011 veel ouder bent (CGVS p. 3). Uit het administratieve dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 4 juli 2011 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaardafwijking van 2 jaar. Gezien de afwijking in leeftijd tussen uw verklaring en de medische test kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende minderjarigheid.

Verder is uw relaas in verband met uw subjectieve vrees voor de autoriteiten en Ak.(...), een spion voor de overheid, niet overtuigend. Ten eerste kan u het CGVS er niet van overtuigen dat uw twee oudste broers effectief jarenlang bij de taliban actief waren. Zo weet u niet waarom uw broers voor de taliban werkten. Nochtans is dit niet zomaar een gewone job én was uw vader er tegen dat ze bij de taliban waren, dus moeten ze zeker een duidelijke een gemotiveerde reden gehad hebben om dit toch te doen (CGVS p. 5). U kan ook heel weinig over hun activiteiten vertellen. Volgens u kwamen ze maar eens in de 2-3 maanden 's nachts naar huis en vertrokken ze dan weer, en vertelden ze niet over een actie of activiteit die ze deden. Het zou nochtans logisch zijn mochten ze u hier toch iets over vertellen. Tenslotte zouden ze 3,5 tot 4 jaar voor de taliban gewerkt hebben, wat toch een relatief lange periode is. Nogmaals gevraagd naar hun activiteiten, vertelt u algemeenheden, zoals dat ze tegen de regering en tegen de vreemdelingen zijn, en hen en hun tanks proberen aan te vallen. U verklaart ook dat uw broers ervan beschuldigd werden achter aanvallen op een politiecheckpoint en tanks te zitten, maar u hebt niet eens met uw broers over deze beschuldigingen gesproken, en weet ook niet of uw vader dit wel deed (CGVS p. 5-6). U weet ook niet waar uw broers verbleven (CGVS p. 6). U kan wel verschillende talibancommandanten noemen, maar u weet niet voor wie uw broers werkten. U zegt dat u het hen nooit vroeg, maar als broer van talibanstrijders, lijkt het toch logisch om meer over hun werk te willen te weten komen, of dat zij u ook zouden proberen te overtuigen om de taliban te steunen (CGVS p. 7).

Gezien de vaagheden over uw broers werkzaamheden voor de taliban is, maakt u niet aannemelijk dat uw broers effectief voor de taliban werkten. Ook uw verdere problemen, die uit hun

activiteiten voortvloeien, zijn dan niet aannemelijk. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat ook in dit verband merkwaardigheden en inconsistenties zijn vastgesteld in uw verklaringen. Zo is het merkwaardig dat uw broers al 3,5 tot 4 jaar voor de taliban zouden gewerkt hebben en dan pas door Ak.(...) zouden zijn aangegeven aan de regering/Fransen. Bovendien is het vreemd dat uw broer A.(...) de neef van Ak.(...) gedood zou hebben, maar dat u door de Fransen gezocht zou worden (CGVS p. 2). Bij DVZ hebt u trouwens verklaard dat hij bij de schietpartij 'een paar' familieleden van Ak.(...) omkwamen, terwijl u bij het CGVS verklaart dat het maar om één familielid gaat (zie Vragenlijst DVZ p. 3 en CGVS p. 10). U verklaarde bij DVZ eveneens dat de politie twee keer naar uw huis kwam om u en uw broer te zoeken. Bij het CGVS had u het dan weer over het Franse leger dat naar uw huis kwam om u en uw broer te zoeken (zie Vragenlijst DVZ p. 3 en CGVS p. 2). Wanneer u hier verdere uitleg over wordt gevraagd, kan u dit niet verduidelijken. Integendeel, u zegt dan dat de politie één keer kwam, en het Franse leger één keer (CGVS p. 10). U biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde verschillen in uw verklaringen. Verder is het vreemd dat u niet weet of uw vader ondertussen nog problemen had met de autoriteiten of de taliban, hoewel u na uw aankomst in België nog contact gehad hebt met uw vader (CGVS p. 3 en 13).

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Met betrekking tot uw taskara dient gezien de ernstige twijfels aan uw minderjarigheid te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. Ook de foto's waarop uw broers zouden staan kunnen niets toevoegen aan uw relaas, want ze kunnen eender wie voorstellen. Twee van de foto's zijn zelfs heel vaag. Zelfs al zouden het uw broers zijn, dan is met deze foto's nog niet bewezen dat zij bij de taliban waren, dat ze gedood werden, of dat u hierdoor problemen ondervond. U hebt er bovendien ook geen idee van wanneer deze foto's zijn genomen (CGVS p. 12). Ook het filmpje dat u voorlegt met de beelden van een begrafenisceremonie, kan op geen manier aanduiden dat dit effectief de begrafenis van uw broers betrof. Mocht dit wel het geval zijn, dan bewijst dit nog niet dat ze omgekomen zijn omwille van de door u uiteengezette redenen, of dat dit dan zou leiden tot problemen voor u. Er dient hierbij bovendien opgemerkt te worden dat u op de vraag wie de ceremonie gefilmd heeft, antwoordt dat dit misschien uw vader is. Wanneer hierop wordt doorgevraagd zegt u dan dat u zeker was dat het uw vader was. Gezien u bij de ceremonie aanwezig zou geweest zijn, is deze twijfel toch vreemd (CGVS p. 12).

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Ragi, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie

van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de toewijzing van haar beroep aan een kamer met drie leden.

2.2. Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzettelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren. De verzoekende partij motiveert niet waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters en er is geen reden voorhanden om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel aan dat *“de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”*. Verzoeker stelt dat hij zal aantonen dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikel 62 van de vreemdelingenwet schendt, dat de motivatie gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat-generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en in de zin van subsidiaire bescherming die hij naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Hij meent eveneens te zullen aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het *“principe van goede administratie”* heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht, en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat-generaal hem niet heeft erkend als vluchteling, noch hem de subsidiaire bescherming heeft toegekend. Verzoeker, die tevens artikel 49 van de vreemdelingenwet geschonden acht, citeert vervolgens verschillende van de door hem aangehaalde, geschonden geachte artikelen, geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht aan de hand van rechtspraak en rechtsleer en haalt bepaalde passages uit de bestreden beslissing aan. Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn vermeende minderjarigheid, merkt verzoeker op dat iemand van Afghaanse afkomst doorgaans niet veel belangstelling heeft voor exacte datering en zaken zoals verjaardagen. Hij wijst er ook op dat een taskara in Afghanistan doorgaans niet wordt afgegeven op basis van exacte geboortedatum, maar de bevoegde autoriteiten in veel gevallen overgaat tot het opstellen van een document op basis van een schatting. Verzoeker voegt eraan toe dat het ook goed mogelijk is dat hij zelf niet nauwkeurig op de hoogte is van zijn leeftijd. Verder merkt hij op dat nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom en in hoeverre de kwestie van de minderjarigheid van belang is bij de beoordeling van de zaak. Immers, zo vervolgt hij, *“zelfs zo de betrokkene zou diens echte leeftijd niet zou opgegeven heeft dit kan ingegeven zijn door een gegronde vrees terug te worden gestuurd, hetgeen vooralsnog nooit direkt het geval kan zijn bij een minderjarige”*. Hij verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie. Verder oppert hij dat *“er aan herinnerd dient te worden dat, onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, de vraag in het stadium van de gegrondheid na de fase van de ontvankelijkheid betreffende de toekenning van het statuut van vluchteling een beslissing te nemen is om kort samengevat of de aanvrager al dan niet redenen heeft ten gevolge van een van de redenen die door het Verdrag van Genève worden beoogd te vrezen vervolgd te worden”*. Volgens verzoeker is het onderzoek naar geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan weliswaar een noodzakelijke stap, doch mag dit niet verhinderen dat het antwoord naar de kern van de vraag verborgen blijft. In geval er twijfel is over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoekende partij weerhoudt dit, aldus verzoeker die dienaangaande naar de Proceduregids van UNHCR verwijst, geen onderzoek naar het al dan niet bestaan van een gegronde vrees, elementen die trouwens als zeker worden beoordeeld. Voorts poneert verzoeker dat *“in casu de asielaanvraag in Duitsland, die juridisch als één asielaanvraag dient beschouwd te worden –de oude asielaanvraag werd door de tweede beslissing niet heropend en als het ware door de tweede beslissing niet in overweging genomen) niet werd verzwegen; daar waar de identiteit zoals hoger al werd gesteld wel degelijk bewezen is”*. Verzoeker meent dat de principes van de aangehaalde rechtspraak nog steeds gelden en naar analogie kunnen worden toegepast. Zelfs bedrog en een verkeerde identiteit zouden volgens deze rechtspraak de erkenning als politiek vluchteling niet verhinderen, aldus verzoeker. Voorts wijst verzoeker erop duidelijk te hebben gesteld dat hij zijn broers niet geregeld zag, dat zij weinig kwamen en dan nog enkel als hij sliep, en dat hij dus niets van hun bezoek merkte. Zelfs ook zijn vader, zo voegt hij eraan toe, wilde niet veel zeggen over waar zijn broers waren en wat zij deden, waardoor hij het moest doen met algemene informatie. Wanneer er iets in de streek gebeurde kon verzoeker vermoeden wie daarvoor verantwoordelijk zou zijn. Bovendien mag men niet vergeten dat gegevens als concrete verblijfplaats en zelfs activiteiten beter niet konden verteld worden, dit om vervolging en opsporing niet te gemakkelijk te maken. Verzoeker is van mening dat de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49 van de vreemdelingenwet geschonden zijn omdat men, gelet op de omstandigheden, van de kandidaat-vluchteling verklaringen vergt die men niet vermag te vragen, en men vereisten stelt waardoor het Vluchtelingenverdrag niet met de nodige soepelheid wordt geïnterpreteerd. Betreffende de merkwaardigheden en inconsistenties in zijn verklaringen die hem in de bestreden beslissing worden verweten, wijst verzoeker er in de eerste plaats op dat de verklaring plaatsgevonden heeft naar aanleiding van een concreet incident, namelijk een aanval op een politiepost.

Volgens verzoeker vergeet het Commissariaat-generaal ook dat in Afghanistan bepaalde familieleden geacht zijn betrokken te zijn bij bloedwraak. Dat een broer geacht wordt betrokken te zijn bij bloedwraak zodat het, aldus verzoeker, logisch is dat men dan bij hem uitkomt. Verder oppert hij dat hij het in zijn verklaringen eigenlijk had over Akhund en familie, hetgeen in het Afghaans zowel kan slaan op Akhund en één familielid als Akhund en meerdere familieleden. Wat betreft het feit door wie hij en zijn broer gezocht werden, wijst verzoeker erop dat zelfs de tolk aangaf dat hij de Fransen verwarde met de politie, en dat dergelijke verwarring zeer vermoedelijk ook bij het eerste gehoor zal plaatsgevonden hebben. Het zijn, zo betoogt verzoeker, alle twee autoriteiten en in diezelfde woorden zal dan ook de algemene categorie autoriteiten aangeduid zijn. Verzoeker is de mening toegedaan dat de onduidelijkheid des te verschoonbaarder is nu een substantieel deel van de Franse troepen inderdaad uit gendarmes bestaat, waardoor zijn verklaringen elkaar in die zin in essentie aanvullen. Hij wijst erop dat hij in zijn laatste verklaringen de eerdere algemene verklaringen dankzij het optreden van de tolk duidelijk gespecificeerd heeft. Verder werpt hij op dat zijn vader om hem niet ongerust te maken niets vermeld heeft van problemen zodat hij lopende het verhoor er geen kende. Hij stelt recentelijk evenwel te hebben vernomen dat zijn vader overleden is, wat impliceert dat er dus blijkbaar wel problemen waren. Verzoeker merkt voorts op dat hij niet dient te bewijzen dat de voorgelegde documenten echt zijn. Hij stelt dat *“het voor een verzoekende partij niet onmogelijk gemaakt worden om bewijzen voor te leggen door eigenlijk van elk dokument aan te nemen dat het vals is en elk identiteitsdokument te verwerven als een dokument dat geen bewijswaarde kan hebben”*. Uiteraard is het, aldus verzoeker die in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State verwijst, niet de taak van een asielaanvrager de authenticiteit te garanderen van de documenten die hij overlegt om aan te tonen dat de autoriteiten van zijn land hem geen afdoende bescherming verzekeren tegen vervolgingen. Verzoeker laat verder gelden dat hij niet zwart op wit kan bewijzen dat zijn broers bij de Taliban waren. Hij meent dat de bemerking dat eender wie op het filmpje kan staan niet klopt met de werkelijkheid en dat vermoedelijk kan onderzocht worden in welke mate de foto's lijken op zijn afbeelding, nu dergelijk forensisch onderzoek bestaat. Daarnaast merkt hij op dat op een dergelijk emotioneel moment als een begrafenis er niet op leet wie het filmpje zou gemaakt hebben, doch hij vermoedt dat zijn vader dit deed. Als men bijvoorbeeld personen die trouwen zou vragen waar de fotograaf stond tijdens de huwelijksplechtigheid, zou het ook zeer waarschijnlijk zijn dat geen van beide trouwers zou kunnen zeggen waar de fotograaf zou hebben gestaan. In die zin is het, aldus verzoeker, onredelijk om hem te vragen wie de beelden gemaakt heeft en te vergen dat men hierover zeker is. Verzoeker stelt dat het te ver gaat te vergen dat men zwart op wit de doodsoorzaak zou kunnen bewijzen. Volgens hem kan het beeldmateriaal wel minstens een aanwijzing zijn dat de door hem naar voren geschoven problemen stroken met de waarheid. Tot slot is verzoeker van mening dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing niet gemotiveerd is. Hij merkt op dat de informatie van de commissaris-generaal niet recent is. Uit het voorgelegde rapport blijkt zelf dat de rapportering als onvolledig dient te worden beschouwd en dat vaak ook mannelijke slachtoffers die gelet op hun leeftijd zouden kunnen behoren tot de strijders zelfs niet bij de burgerslachtoffers worden geteld. Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing het zelf over fluctuerende veiligheidssituaties en valt onder meer op dat er zeer recent blijkbaar veel materiaal te vinden is over Kapisa op het internet onder ECOI-net. De bestreden beslissing en het rapport gaan, zo stelt verzoeker, niet in op een aantal incidenten in Kapisa en het vermeerderen van dergelijke incidenten. Verzoeker merkt op dat de incidenten in Kapisa aan het vermeerderen zijn, dat de regio past in de strategie van de Taliban de hoofdstad Kabul te omcirkelen en zij basissen in de bergen hebben, dat zelfs vergeten wordt dat de Franse soldaten worden teruggetrokken, dat de Franse bijdrage met ondermeer gendarmes zeer substantieel lijkt en dat door de terugtrekking van de Fransen uiteraard de veiligheidssituatie niet langer gegarandeerd lijkt.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar verzoekschrift citeert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat:
(i) er op grond van een medische test geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende

minderjarigheid, (ii) zijn relaas in verband met zijn subjectieve vrees voor de autoriteiten en Akhund, een spion voor de overheid, niet overtuigend is, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat zijn broers effectief voor de taliban werkten waardoor ook zijn verdere problemen, die uit hun activiteiten zouden voortvloeien, niet aannemelijk zijn, (iv) zijn verklaringen merkwaaardigheden en inconsistenties bevatten, (v) de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen en (vi) de veiligheidssituatie in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij d.d. 13 juli 2011 (Administratief dossier, stuk 8) waarin wordt gesteld dat uit medisch onderzoek blijkt dat hij meer dan 18 jaar oud en dus meerderjarig is, thans niet lijkt te betwisten. Hij geeft in zijn verzoekschrift bovendien zelf toe dat taskara's in deze slechts een relatieve bewijswaarde hebben aangezien *“een Taskara in Afghanistan doorgaans niet wordt afgegeven op basis van exacte geboortedatums”*, maar *“de bevoegde autoriteit in veel gevallen overgaat tot het opstellen van een dokument op basis van een schatting”* (Verzoekschrift, p. 10).

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift nagenoeg niets in tegen de pertinente motieven uit de bestreden beslissing dat gezien zijn vage verklaringen en onwetendheid over de werkzaamheden van zijn twee oudste broers Rajab en Surat voor de Taliban, hij niet aannemelijk maakt dat zijn broers effectief voor de Taliban werkten. Hij beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van eerdere verklaringen ter verschoning van zijn onwetendheid ter zake en tot het poneren van enkele zeer vage en algemene opmerkingen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn twee oudste broers effectief voor de Taliban werkten zijn verzoekers beweerde vervolgingsproblemen die uit deze activiteiten zouden voortvloeien, evenmin aannemelijk. Verzoekers verklaringen in dit verband bevatten bovendien enkele inconsistenties. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer Aminullah uit wraak voor de dood van hun broers Rajab en Surat op zoek is gegaan naar Akhund, een persoon uit hun dorp die zij verantwoordelijk houden voor de moord op voornoemde broers omdat hij als spion voor de overheid zou werken, en dat toen Aminullah hem op straat met zijn familie tegenkwam, hij *“is beginnen schieten en daarbij (...) een paar familieleden om het leven”* kwamen *“maar niet Akhan”* (Vragenlijst DVZ 4 augustus 2011, p. 3). Tijdens het gehoor nadien op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker echter maar melding van één slachtoffer van die schietpartij. Hij verklaarde aan de commissaris-generaal dat Aminullah *“Akhund”* vond *“en hij was met diens neef, mijn broer probeerde hem te doden, maar in plaats van hem te doden, doodde hij zijn neef”* (Gehoorverslag CGVS 17 februari 2012, p. 2). Toen het Commissariaat-generaal hem er vervolgens op wees dat hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat Aminullah een paar familieleden van Akhund vermoordde, herhaalde verzoeker dat *“slechts 1 persoon, de neef”* van Akhund werd gedood (*Ibid.*, p. 10). Verzoeker biedt geen afdoende verklaring voor deze manifeste tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Ten gevolge van de slachtoffers van deze schietpartij zou verzoeker zelf persoonlijk in het vizier zijn gekomen en problemen gekregen hebben met de Afghaanse autoriteiten wiens vervolging hij sindsdien vreest. Het aantal slachtoffers van de schietpartij behoort bijgevolg tot de essentie van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas. Ook met betrekking tot de bezoeken van de autoriteiten bij hen thuis legde verzoeker uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen af, dit zowel met betrekking tot de identiteit van de overheden -het Franse leger of de Afghaanse autoriteiten-, als over het tijdstip en de frequenties van die bezoeken. Zo sprak verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts over één inval van het Franse leger bij hem thuis in de periode dat zijn broers Rajab en Surat nog leefden (Vragenlijst DVZ 4 augustus 2011, p. 3), doch maakte hij op Commissariaat-generaal melding van maar liefst drie bezoeken van het Franse leger (Gehoorverslag CGVS 17 februari 2012, p. 2). Bovendien is niet aannemelijk dat verzoeker het Franse leger met de Afghaanse politie zou verwarren. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal geheel niet wist of zijn vader ondertussen nog problemen had gehad met de autoriteiten of de taliban. Verzoeker verklaarde dat zijn vader er niet met hem over sprak en vermoedde dat zelfs als deze problemen zou hebben, hij er niet met hem over zou spreken om hem niet ongerust te maken (*Ibid.*, p. 13). Bovendien blijkt dat verzoeker zelf nooit pogingen heeft ondernomen om van zijn familie meer informatie te verkrijgen over zijn problemen in zijn land van herkomst. Verzoekers nalatige houding en zijn manifeste gebrek aan

interesse over de verdere evolutie van zijn problemen ondermijnt op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid ervan. Met betrekking tot de neergelegde documenten die verzoekers familie hem na zijn vlucht uit zijn land van herkomst nog toestuurt stelt de Raad vast dat verzoeker niet met zekerheid lijkt te weten wie de begrafenisceremonie filmde. Hij stelt thans in zijn verzoekschrift dat *“hij vermoedde dat dit is gebeurd door zijn vader”* (Verzoekschrift, p. 15). Nochtans gaf hij eerder op het Commissariaat-generaal aan zeker te zijn dat zijn vader de ceremonie filmde (Gehoorverslag CGVS 17 februari 2012, p. 12). Hoe dan ook, uit niets blijkt dat dit effectief de begrafenis van zijn broers betreft en het bewijst al evenmin de oorzaak van het overlijden van de betrokkenen. Hetzelfde geldt voor de aangebrachte foto's waarop beweerdelijk verzoekers broers zouden staan. Aangezien de foto's om het even wie zouden kunnen voorstellen staven deze bijgevolg op generlei wijze verzoekers relaas. Wat verzoekers pleidooi voor forensisch onderzoek betreft, wijst de Raad erop dat de bewijslast in asielzaken in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. Verzoeker brengt niet enig begin van bewijs bij ter staving van zijn huidige bewering dat zijn vader onlangs zou overleden zijn. Hij toont niet in het minst aan en maakt allerminst aannemelijk dat zijn overlijden enig verband zou houden met zijn verklaarde problemen.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat *“in casu de asielaanvraag in Duitsland (...) niet werd verzwegen (...)”* (Verzoekschrift, p. 11), merkt de Raad op dat hij voorheen op geen enkel moment melding heeft gemaakt van een eerdere asielaanvraag elders ingediend en hij zelfs uitdrukkelijk tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat dit zijn eerste asielaanvraag is en hij nooit elders in Europa, inclusief het Verenigd Koninkrijk een asielaanvraag indiende (Gehoorverslag CGVS 17 februari 2012, p. 4-5).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan hij zich niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet betreft, blijkt uit een grondige analyse door het documentatiecentrum van het Commissariaat-generaal (CEDOCA) van de veiligheidssituatie in centraal Afghanistan (SRB *“Afghanistan” –Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panshir, Parwan, Logar, Wardak)*), van 27 augustus 2010, updated 21 oktober 2011) dat er in het district Mahmood Raqi, gelegen in de provincie Kapisa, slechts occasioneel incidenten worden gemeld en de situatie er als relatief rustig kan worden omschreven. Door Afghanistan NGO Safety Office (ANSO) wordt de provincie Kapisa, niettegenstaande de aanwezigheid van antiregeringselementen (AGE's) beschouwd als een met een 'lage onveiligheid'. De commissaris-generaal kon derhalve terecht besluiten dat er actueel voor burgers zoals verzoeker in het district Mahmood Raqi (provincie Kapisa) geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en de per brief d.d. 17 oktober 2012 aan de Raad overgemaakte documenten -met name een brief van de 'Raad van uitbreiding en ontwikkeling van de dorpen' met betrekking tot de toestand in Shooki, een document van het Commissariaat-generaal inzake haar beleid tot mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming aan Afghaanse asielzoekers in de periode september 2010, informatie van ANSO, internetartikels van BBC News en Human Rights Watch betreffende een aanval op een Frans militair konvooi in de provincie Kapisa in januari 2012, een internetartikel van "RadioFreeEurope RadioLiberty" aangaande diezelfde aanval en een bomaanslag in een bazaar in het district Tagab in de provincie Kapisa, internetartikels van AlertNet over luchtaanvallen van de NATO in die provincie, een internetblog van "GMF" over het toekomstig vertrek van het Franse leger uit Afghanistan, de eerste pagina van een rapport over Afghanistan van "Home Office UK Border Agency" en een rapport van The Afghanistan Analyst Network (AAN) over aanslagen in Kabul- doen op generlei wijze afbreuk aan het voorgaande. In zoverre de stukken betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa bevestigen zij dat er sprake is van occasionele incidenten, voornamelijk gericht op militaire doelwitten. Ze bevatten echter geen elementen die een ander licht werpen op hogervermelde vaststellingen in verband met de veiligheidssituatie in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa.

Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER